

IUBIREA este ceea ce contează cu adevărat

În cei peste 35 de ani de călătorie ca creștin, am trecut prin diferite etape și am întâlnit diverse grupuri. De la ortodocși la penticostali, pot spune că am văzut aproape totul. Ceea ce am observat fără echivoc este că foarte rar cineva ar recunoaște deschis că deține doar o parte din adevăr, iar alții ar putea deține o altă parte. Este întotdeauna ca și cum NOI avem ÎNTREGUL adevăr, iar ceilalți îl au doar parțial și numai în măsura în care este în acord cu noi! Am văzut, de asemenea, o obsesie pentru chestiuni teologice, până la punctul în care multe grupuri devin ostile față de alte grupuri creștine în legătură cu aceste chestiuni. Dar, într-adevăr, frații și surorile mele, după toți acești ani, vă pot spune că aceste lucruri nu contează prea mult și poate că nu contează deloc, în comparație cu ceea ce contează cu adevărat. **Și ceea ce contează cu adevărat este să ne iubim unii pe alții.** Ce rost are să ai dreptate din punct de vedere teologic, dar să nu ai iubire? Ce contează să „crezi” în Dumnezeu, dar să negi iubirea față de semenii tăi? Așa cum a spus Iacov:

Iacov 2:19

„Tu crezi că Dumnezeu este unul și bine faci; dar și dracii cred... și se înfioară!”

Crezi în Dumnezeu? Și demonii cred în Dumnezeu! Nu asta face diferența! Am descoperit că ceea ce face diferența este IUBIREA. A ne iubi unii pe alții este esența creștinismului, identitatea și esența lui. Dacă eliminăm iubirea, tot ce rămâne este o altă religie. Da, în acea religie crezi în Dumnezeu și în Isus, dar dacă asta ar fi tot, nu ne-ar deosebi de demoni. Și ei cred!

Așa cum ne spune apostolul Ioan:

1 Ioan 3:14

„Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că iubim pe frați. Cine nu iubeste pe fratele său rămâne în moarte.”

Cum știu că am trecut din moarte la viață? Doar pentru că am mărturisit, cândva, undeva, că Isus este Domnul meu? Sau pentru că merg la biserică în fiecare duminică? Sau pentru că respect toate posturile prescrise de denomi-nația mea? Sau pentru că vorbesc în limbi? Nu, nimic din toate acestea. „**Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că iubim pe frați.**” ne spune apostolul Ioan. Iubirea pentru frați este adevăratul test! Nimic altceva! Și Ioan continuă:

1 Ioan 3:15-18

„Oricine urăște pe fratele său este un ucigaș; și știți că niciun ucigaș n-are viața veșnică rămânând în el. Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El Și-a dat viața pentru noi; și noi deci trebuie să ne dăm viața pentru frați. Dar cine are bogățiile lumii acesteia, și vede pe fratele său în nevoie, și își închide inima față de el, cum rămâne în el dragostea de Dumnezeu? **Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul.**”

Iubirea este ceea ce contează! De aceea, nu ar trebui să ne străduim să câștigăm o dispută teologică sau de altă natură. Ceea ce ar trebui să ne străduim să facem este să iubim. Căci chiar dacă am dreptate în privința viziunii mele teologice, dar nu iubesc, nu sunt nimic.

Să vedem ce spune pasajul din 1 Corinteni 13, un pasaj pe care îl cunoașteți cu siguranță. Să-l luăm verset cu verset și să înțelegem ce spune:

1 Corinteni 13:1

„Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești, și n-aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zăngănitor.”

Unele denominațiuni nu cred în vorbirea în alte limbi. Altele cred. Ele se ciocnesc între ele, oferind nenumărate argumente pro și contra. Să spunem că am găsit adevărul și să spunem că vorbesc în limbi omenești și îngerești. Să spunem, pentru a fi mai clar, că vorbesc în chineză, deși nu am învățat niciodată chineza. Dacă nu am dragoste, ce contează? Nu sunt nimic! Zero! Pentru Dumnezeu sunt ca o bucată de metal care scoate sunete deranjante. Chiar dacă fac o minune, vorbind într-o altă limbă pe care nu am învățat-o niciodată, sunt un mare zero! Acum, să privim lucrurile din perspectiva opusă: oricine are măcar puțină iubire este MAI BUN decât mine, care am făcut o astfel de minune. Copilul mic, care și-a împărțit prânzul cu un alt copil care nu avea prânz, este mai bun decât mine!! Înțelegeți acum ce vreau să spun, că ceea ce contează este doar să ne iubim unii pe alții și că această iubire este cea în care ar trebui să încercăm să excelăm în orice mod posibil? Să trecem la versetul 2:

1 Corinteni 13:2

„Și chiar dacă aș avea darul prorociei și aș cunoaște toate tainele și toată știința; chiar dacă aș avea toată credința, așa încât să mut și munții, și n-aș avea dragoste, nu sunt nimic.”

Să luăm cuvânt cu cuvânt ceea ce ne spune acest verset, frații și surorile mele. Să zicem că fac minuni. Am o credință atât de mare încât pot vorbi muntelui și acesta se va muta! Mai mult, sunt profet, cunosc toate tainele și toată știința. V-aș putea spune trecutul și viitorul vostru, toate revelate de Dumnezeu! Ei bine, dacă nu am dragoste, nu sunt NIMIC! Un mare zero! Sunt cel mai mic în Împărăția lui Dumnezeu. Sunt dintre cei care vor veni ultimii și nu primii! O femeie care a avut milă de vecinul ei bătrân și bolnav și i-a gătit o masă este infinit mai bună decât mine, profetul, făcătorul de minuni, cel care mută munții! Ea va fi printre primii în Împărăție, în care eu nici măcar nu voi ajunge! Nici măcar nu voi ajunge acolo? Da, pentru că numai credința trăită prin iubire

mântuiește, și nu simpla credință intelectuală, pe care o au și demonii! Dar s-ar putea să spuneți: „Haide, nu exagera. Oricine face astfel de minuni va fi cu siguranță în Împărăția lui Dumnezeu!”. Oare? Să-L lăsăm pe Domnul să răspundă la această întrebare:

Matei 7:21-23

„Nu oricine-Mi zice: „Doamne, Doamne!” va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri. **Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: „Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?”** Atunci le voi spune curat: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege.””

Minunile, profețiile, vorbirea în limbi etc. nu sunt semne că am trecut de la moarte la viață. Semnul este împlinirea voii lui Dumnezeu, iar temelia acestei voii este iubirea reciprocă. Așa cum a spus Domnul:

Matei 22:35-40

„Și unul din ei, un învățător al Legii, ca să-L ispitească, l-a pus întrebarea următoare: „Învățătorule, care este cea mai mare poruncă din Lege?” Isus i-a răspuns: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău.” Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.” În aceste două porunci se cuprinde toată Legea și Prorociei.””

Așa cum spune Pavel în epistola sa către galateni:

Galateni 5:13-14

„Fraților, voi ați fost chemați la slobozenie. Numai nu faceți din slobozenie o pricină ca să trăiți pentru firea pământească, ci slujiți-vă unii altora în dragoste. Căci toată Legea se cuprinde într-o singură poruncă: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.”

Iubirea față de Dumnezeu și față de semeni este ceea ce contează cu adevărat. Dacă eliminăm acest lucru, nu ne rămâne NIMIC! Dar să continuăm, în versetul următor din 1 Corinteni 13:

1 Corinteni 13:3

„Și chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic.”

Evident, ceea ce se înțelege aici sunt acțiunile făcute fără dragoste și milă. Acum ați putea spune: „cum pot să distribui totul săracilor sau să-mi dau trupul să fie ars și să nu am dragoste?” Ei bine, este posibil. De exemplu, ce s-ar întâmpla dacă mi-aș da trupul să fie ars, știind că voi fi declarat „sfânt” și onorat de generațiile viitoare? Ce s-ar întâmpla dacă aș împărți averea mea săracilor, știind că ei vor răspândi vestea bună a faptelor mele și voi fi onorat de toată lumea? Sau știind că numele meu va fi scris pe o piatră, pentru ca generațiile viitoare să-mi vadă și să-mi onoreze memoria și faptele mele bune? Sau dacă aș face asta pur și simplu pentru a o tăia de pe lista mea sau gândindu-mă că astfel cumpăr favoarea lui Dumnezeu? Să adăugăm aici orice alte lucruri pe care le considerăm mari: posturile noastre, zeciuiala pe care o dăm, memorarea Bibliei sau nu știu ce altceva. Niciunul dintre aceste lucruri nu m-ar ajuta, dacă motivația nu este iubirea! Singura motivație din spatele a tot ceea ce fac trebuie să fie iubirea. Dacă nu sunt motivat de iubire și numai de iubire, atunci ceea ce fac nu are nicio valoare. Să nu uităm că și fariseii dădeau zeciuială și, de fapt, dădeau zeciuială din toate! Dar ei nu aveau iubire! Zeciuiala nu avea niciun efect pentru ei, pentru că iubirea era absentă. Și

când iubirea este absentă, eu, indiferent de minunile, credința, dăruirea și faptele mele eroice, nu sunt nimic!

Iată ce este iubirea:

1 Corinteni 13:4-13

„Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate; dragostea nu pizmuiește; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul. Dragostea nu va pieri niciodată. Prorociile se vor sfârși; limbile vor înceta; cunoștința va avea sfârșit. Căci cunoaștem în parte și prorocim în parte; dar, când va veni ce este desăvârșit, acest „în parte” se va sfârși. Când eram copil, vorbeam ca un copil, simțeam ca un copil, gândeam ca un copil; când m-am făcut om mare, am lepădat ce era copilăresc. Acum vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci vom vedea față în față. Acum cunosc în parte; dar atunci voi cunoaște pe deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin. **Acum rămân acestea trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea.**”

Dragii mei frați și surori, cea mai mare dintre toate este IUBIREA. Nu există creștinism fără iubire. Am trecut de la moarte la viață, pentru a folosi expresia apostolului Ioan, dacă avem iubire, chiar dacă greșim teologic în multe lucruri. Dar dacă nu iubim, rămânem încă în moarte, chiar dacă teologic suntem geniali și avem totul corect. Chiar dacă am totul corect din punct de vedere doctrinar, chiar dacă profetesc și fac minuni, chiar dacă îmi dau trupul să fie ars, dacă nu am dragoste, sunt un mare zero. Să înțelegem bine acest adevăr, să lăsăm deoparte argumentele teologice și să ne străduim să excelăm în ceea ce contează cu adevărat: DRAGOSTEA.